

De svenske Kvinders Fredssøndag.

De Følelser, som i det sidste Aar har behersket Kvinderne i de nordiske Lande: Rædselen for de Uhyggeligheder, som en Verdenskrig medfører, Sorgen over at se de livskraftigste mejes ned som modne Aks for Leen, og endelig Visheden om, at der gives bedre og virksommere Midler til at løse Stridigheder mellem Staterne, alt dette fandt sit Udtryk paa de svenske Kvinders Fredssøndag.

Fredsklokkerne ringede dem sammen den 27. Juni. Det var ikke noget ubetydeligt Mindretal, som viste sin Fredsvilje. Den imponerende Tilslutning, som de 300 Møder Landet over fra Rigsgrænsen og ned til Skaane var Genstand for, blev et Vidnesbyrd om, at Fredstanken gennemsyrede Masserne, og at hver enkelt ønskede at frembære sin Protest mod Krigens Barbari og sin Forhaabning om en snarlig og retfærdig Fred. Altruismens samlende Tanke har næppe nogensinde før grebet Kvinderne i den Grad og sat dem i Stand til at føle for fremmede Staters Undersaatter som for lidende Brødre og Søstre. Den store Smerte har opløst alle formelle Baand, har udvidet Grænserne og ført Mennesker af forskellig Nationalitet og forskellig Livsanskuelse sammen paa en Maade, som man aldrig har troet var mulig. Enstemmig lød da ogsaa Udtalelserne om den højtidelige, næsten andagtsfulde Stemning, som prægede de forskellige Fredsmøder og den Korrespondance, som gemmes som Dokumenter fra disse Fredsdage, giver et rørende Udtryk for Kvinders Medfølelse og Retfærdighedskrav. Verdenskrigen har i Sandhed paa mere end en Maade sat dybe Mærker i Tiden.

I Stockholm holdtes fem Møder, men det var Mødet i Auditorium, som blev det mest imponerende. Her fungerede Anna Whitlock som Ordstyrer, medens Foredraget der — ligesom Resolutionen — var ens hele Landet over, oplæstes af Kerstin Hesselgren. Skuespillerinde Augusta Lindberg oplæste smukt og gribende Verner v. Heidenstams »Sanger i Kyrktornet«. Som et af de mest stemningsfulde Øjeblikke nævnes i Pressen Maria Schildknechts Fremsigelse af Viktor Rydbergs mægtige Digt »Klockorna«, hvis Indhold, net-

op ved denne Lejlighed, var symbolsk.

Frygten for, at den uheldige Tid midt i Højsommeren, da Mennesker i saa stort Tal forlader Hovedstaden, samt at den korte Agitationstid, kun 14 Dage, muligt skulde indvirke paa Tilslutningen til Møderne, viste sig ubegrundet. En fredselskende Kvinde, som udtalte, at intet kunde glæde hende mere, end om hun ikke kom ind i Mødelokalet, fik denne Glæde opfyldt, thi allerede længe før Mødet skulde begynde, var Auditorium, som rummer 1800 Mennesker, fyldt til sidste Plads, og et ekstra Møde maatte i al Hast ordnes. Lykkeligvis havde man en anden Sal tilgængelig, og de 1000 Pladser, som der fandtes, var i Løbet af kort Tid alle optagne.

Selv i Stockholms Forstæder og Villakvarterer fandt Møder Sted. Antallet paa Tilhørere i selve Byen beløb sig til over 5000; men fra Gøteborg foreligger et endnu mere imponerende Resultat, nemlig 9200 Deltagere paa to Møder, af hvilket det ene dirigeredes af Frigga Carlberg. Endnu foreligger ikke det endelige Tal paa Deltagere Landet over; men Torsdag d. 1. Juli beløb det sig til ca. 75,000.

I Strömstad fik Kvindernes Fredsmøde et særligt højtideligt Præg, idet Selma Lagerlöf efter først at have oplæst Foredraget, fremsagde sit stemningsfulde Digt »Margareta Fredkulla«.

Den Resolution, som oplæstes og vedtoges paa Møderne, slutter sig til de paa Haakongressen vedtagne Resolutioner Nr. 1—4*) og indeholder til Slut en Henvendelse til den svenske Regering om at overveje, »paa hvilke Maader vort Land kan deltage virksomt i Arbejdet for en retfærdig og vedvarende Fred«.

Kvinder, som paa en eller anden Maade var forhindrede i at være til Stede ved Møderne, har sendt sin telegrafiske Tilslutning, og den Interesse, som direkte og indirekte blev vist »Fredssøndagen«, tilkendegiver bedre end noget andet den Medborgerfølelse og fælles Ansvarsfølelse, som hos Kvinderne har vokset sig stærkere og stærkere, og som nu ogsaa strækker sig saa vidt som til at omfatte de store Verdensbegivenheder.

Görl Hertzman-Ericson.

*) Se Kv. og Samf. Nr. 9—10.

Red.

Af en Kvindes Tanker 1915.

I.

En lykkelig Mor
med sin diende Dreng—
Hun drømmer ham stor —
lig Sol over Eng,
med frejdige Øjne,
og sikker paa Fod,
med Tanker, som højne,
stærk, modig og god.

II.

Svalerne flyve saa raske og lette
frem mod det store og vidtstrakte
Blaa —
Undrende Drengenes Længsler dem
følge:
Kunde vi svævende op til Jer naa!

Harerne fremad maa jage og haste.
Hjorten saa springende let naar sit
Hjem —
Undrende Drengenes Længsler dem
følge:
Kunde vi hastigt som I ile frem!

Fiskene bugtende rolige glide,
dybt under Sejlbaaden gaa de forbi

Undrende Drengenes Længsler dem
følge:
Kunde vi dykkende svømme som I!

Stjernerne tindre i Nætterne klare,
skinnende skrives et Stjerneskuds
Spor —
Undrende Drengenes Længsler det
følge:
Slyngen, vi danned, har ej Kraft
saa stor!

Barnedrøm voxer og bliver til Vilje,
Mandsmod og Snille deraf spirer
frem.
Se, han formaar det mul Se, han kan
kløve
Luften som Fuglene, følgende dem!

Hastigt han kan bæres frem over
Jorden,
Harer og Hjorte ham ikke kan naa;
ja, selv i Havet han dristigt er Herre
skjule sig kan han dybt i dets Blaa.

Slyngen har faaet uanede Kræfter —
Visdom og Klogskab har smedet derpaa.
Herlige Værker! Med Jubel de prises!
Mennesket fremad bestandigt vil
naa.